

כב:

עין משפט
נר מצוה

סד א מ״י פ״ה מהל' ביאת
 מקדש הלי"ב:
סה ב מ״י פ״ד שם הלכה ט
 והלכה יב:
סו ג ד מ״י פ״ג שם הלכה
 יב:

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

- (א) גב' חקע להו (ריש לקיש)
 חל"מ. ונ"ב ק"ל ריש גלותא:
 (ב) רש"י ד"ה מרנא וכו' דכתיב
 חל"מ איש: (ג) ד"ה אלף ספרי
 להו כמ"ד: (ד) ד"ה הו חל"מ
 וכו' ואולי ומה במקום
 ששנשמא וכו' שהיחד טמא:
 (ה) ד"ה טמא מת וכו' אמר
 רחמנא יחידי מדיח:

מוסף רש"י

מן מבער. דהיינו מיס' שאר
 מצימות דין. אלא רצו לא לומר
 דין מקום דין (סוטה טז). דבר ה'
 יסודן על פסול לעבודה (סנהדרין
 טז) כל בן ערל לא יבא
 ומתכוננו מצינו מחמת ערלת לב.
 והוא ערל על דשע (לעריית). או:
 יסודן מומר לע"ז שהוא ערל על
 ומתכוננו מצינו לאכיל שבתים
 (סנהדרין טז) ופסול יומא עובד:
 יסודן בשר. שמואל חזק מחמת
 יסודו לא רצו לאמור, שיהיו פסול
 מומתם הם אף אצלם. אלא כי יבא
 אל מוקדשי. לשמתי, שאסורין
 מעבודי (סנהדרין טז). והיינו אזהרה
 שיהיו פסול בעצמם ולא לקי ענה
 (סנהדרין טז).

שינויי נוסחאות

[illegible]

משני ליה דאין להרבות כח מכפרים
יחא בדמועדו לא משמע אלא טמא מ
מת בלד, כיון דליכא מיעוטא, ואמשי
ענין אכילת צלעים בטומאה נמי. ואח
ולגבי כהן שחרי גרע טפי מעלעדי
לימד כיון דשער אורע כח כהן מכת

יצאו מי ביור שיש להם שם לווי. הא דלמרין צסוקה (דף גי.)
 ובחולין (דף צו.) כל שנשמה שמו קודם מתן תורה וזאה
 והקפידה עליו זהו שם לווי לא קשיא מידי דכך שמו מי ביור
 בשעת מתן תורה: **על** ^א מפרש ^ב רבינו שלמה בכל מקום
 שמתן תורה אחיז מחמת מילה ור"ת מפרש
 דמומר לערלות וקרי ליה לבו לשמים
 לפני שחינו עושה אלא מדאגת נער
 המילה וזריש הטעל (יבמות דף ע.)
 פירש"י ^א: משום דאין לבו לשמים.
 וזכאפילו שם צבעת עבודה אמרין
 בבסוק שגזו (דף קט.) דלין קרבו
 ריח ניחוח ואש"כ דהשחא לבו לשמים
 מתחילה לא היה לבו ^א לשמים:

אָבֶר שָׂמָא מִתָּה פִּירֹשׁ קֹדֶשׁ
שִׁיעִי מִרְעָה אִפִּי׃ קִבְּרֹן
יִחִיד עַל יְדֵי יָם מְתוֹק אִשְׁמִי׃ זֵלָה
יִצֵּן הָאֵל דְּלִמְרָא׃ עוֹן הַקֹּדֶשׁ וּלְהָ עוֹן
מִמְקַדִּישִׁים מוֹקִימֵן לְהוּ זְנוּמָתָה שֶׁרָךְ
יִכֵּן כָּל טוּמָאָתָה מִתְּדַשְׁמַעְתִּין הֵייוּ
קֹדֶשׁ שִׁיעִי שׁוֹ אֲבָל זְשִׁיעִי הֵייוּ
כְּמוֹ טוּמָא שֶׁרָךְ דְּלִינוּ מִרְעָה יִחִיד לְפִי
שִׁשְׁטֹשְׁתִּין וְחוּרְקִין עֲלֵיו וְגַם אִינוּ מִרְעָה
לְזַבְּרוּ טוּמָא מִתְּדַשְׁמַעְתִּין אִמְרִין לְפִי
שִׁיכּוּלִין לְעִשׂוֹת ע״י שְׁלוּחִין טְהוּרִים
וְלִאֲרוּחָא מִזּוֹ אֲכִלִי הִפְסַח זְנוּמָה׃
יְבֹרֵךְ׃ אִי הָבִי שָׂמָא שְׁרִין גַּמִּי׃

פסוק: ^(ז) אמרו זקני ד
שרץ אבל טמא מת
מרצה נמי ביחיד או
בקל וחומר מטמא מ
הואה שלישי ושביעי
טעון הואה ג' ושביעי
זקני דרום מכפרין ב
טמא מת אין טמא ש
מת אין טמא שרץ ל
^(ח) אין שוחטין חורקין
לא עבדי ציבור בט
נדחה ציבור עבדי
שוחטין חורקין על ט
להו ^(ט) ר"ל ^(ט) לדומאי
מכפרין או כח מר
מתכפרין ומה במקום
משלחין ^(י) קרבנותי
אינו מרצה מקום
^(יג) שאין משלחין קרבנ
אינו דין שאינו מר
טמא מת [נמי] מש
^(כ) איש איש כי יהי
בחדש השני וגו' למ

היהו בין בנות בין בשרן בין דפסן בין דחמדי והא דקסמרי וקמי
לא שנו אלא טמא שרץ אבל טמא מה מתוך שמרעה בצבור
ביריאו של ארילה בטומאה כלומר מתוך שמרעה יריאו גדול
בטומאה בעלים בנות מרעה נמי יחיד ששימש בטומאה
נהי דיש לו יריאו בצבור כגון היכא דנטמאו הכהנים
דעבדי בטומאה דבמועדו אמר רחמנא ואפילו
שביחיד נדחה בצבור עבדי בטומאה מ"מ אין לו יריאו
כמו מה ואילו ^א נטמאו צבור בשרץ אין להם לאכול בטומאה
שארם לצדק ופרץ אי הכי טמא שרץ נמי כיון דלמרת
מתעס דמלרע בצבור דאכלי בטומאות
א"כ טמא שרץ נמי בקרבן יחיד ליראי מקל וחומר מטמא מה
מכפרין פירוש דיחיד במתכפרין
אין טמא שרץ לא ^א ואם תאמר ומנ"ל דבמועד איירי
בטומאות שרץ אי ממשיעוהו דמועדו אס כן אפילו וז' ומלרע
מקל וחומר דמה שטעון שלישי ושביעי מה לטומאות מה שכן
לאכול בטומאות בעלים תאמר בשרץ דאס נטמאו בעלים בשרץ

למה חכני [יש] נומר דהחי למה חכני] לחו משום חומר דשרך חנה משום
 עוממאם היו רוב צבור עממאם בשביעי שיכולים ליטעהר לערב לא הוו אכלי
 עוממאם שרך ללא לירעי ביחיד] הכי נמי נימא בציבור ^ע ודווקא ט

הן מרצה בצבא ובסומאט שרן ולא יורה במעורר אלא דוקא סמא כו. (שחכ"י).

[illegible]

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

יכול בן נכר ממנו. עובד כוכבים: תלמוד לומר ערל לב. אילו נפסל אלא מחמת ערלות לבו. אלנהו בכהן קאמר: שנהניכו מעשיו. נחשבים לנכרים למקום: ערל בשר. והוא צדיק מנין: טמא פסול. אמתני' קאי ה' דתמן במתני' טמא מחלל עבודה ועל כרחיק בקרבן יחיד קאמר דלילו קרבן צבור קרבן בטומאה: ממוקד שמרלה בציבור. לכתחילה: מרלה ביחיד. דיעבד על ידי שהלך ה' מרלה עליו. והאי דבטומאה מת פשיטא לן דכתיב במועדו ה' ופאי' בטומאה משמע בין שכהן (נמי) טמא בין שהצבור טמאין ומגדלי בדוֹכאס אחרתי גבי טומאת צבאים דכי אישתראי טומאה בצבור במת אישתראי דכתיב איש ה' כי יהיה טמא לנפש ילפינן ה' מינה איש נדחה ואין צבור נדחין ה' אף גבי כהן המרלה נמי במת אישתראי: אי הכי ל"ג: טמא שרץ נמי ליטי קל וחומר. דמרלה צבור לכתחילה בקי' מטמא מת: קפדי וקני דרשו. דלמרי מת ה' לווקא: מכפרין כמסכפרין.

כשהותרה תומאה צ'בור שניהם היו
במשמעה הכהן והצ'בור דלא ממועדו |
נפקא לן (פסחים דף ע"ו.) הילכך כהן
לצ'בור מה כשהותרה תומאה אצל
רוב צ'בור נעטמא טמא מה הותר
ולא נעטמא שרץ | אף כשהותר לכהן
בקרנא צ'בור מה הותר ולא שרץ |
מאי קסברי. זקני דרוס דפשיטא להו
ללא הותרה תומאת שרץ אצל רוב
צ'בור ומיתי בקל וחומר: אי קסברי
אין שותפין וורקין. את הפסח על
יחיד טמא שרץ | ואף ע"ג דיכול
לעבול ולאכול לערב ואיכא למ"ד
בפסחים (דף כ"ז:) [דס"ל] הכי וילף
לה ממש איש כי יהיה טמא לנפש
ואפילו חל שציעי שלו ערב הפסח
במשמעה דהוה ליה כעמא שרץ |

אמאי לא עבדי ליצור צטומאס
הא כל שצחיד נדחא צבור עבדי
צטומאס. דאיש ולא ליצור קאמר
רחמנא: **אלא סברי** (א) **ן.** כמ"ד
הסא שטותין וזורקין על טמא שרץ
הואיל וזויו לאורחא הילכך צבור טמאי
שרץ אף הן לא הותר להן ליכנס
לעזרה טמאין אלא ישלחו קרבנותיהם
לעזרה ויקריבוהו (ב) כהנים טהורין
ויטבלו ויטבלו לערב דלא הותרה להם
טומאה אלא בצמקוס שאילו לא הותרה
היו נדחין הילכך טמא מת שאינו
מותר לאכול לערב (ג) הותר להן
אכל טומאת שרץ לא ודאי כאן ק"ו
שהרי יטבלי לעשותו צטורה: **קעק**
לכו. (ד) **קעק** להם קול גדול: **איזא דח**

מרוצה. נדחות את העומתה: **היו חומר זה מספקין.** דמפרט
ואזיל⁽⁷⁾ שהיחד טמא שרץ משלם קרבנו לעזרה כדקאמריתו שחטין
והורקין על טמא שרץ והכהן המזבח צו אם נטמא בשרץ פסול
לו כדמוקמיתו מתני' דקתי טמא פסול בטמא שרץ: **מקום אשם**
ונטמא בעלים כו'. יחיד שנטמא בזמא אין משלם פסחו לעזרה לשחוט
ועליו [אלא נדחה לפסח שטין] כדכתיב איש איש כי יהיה וגו'
ואע"ג דכחו מרובה משל כהן אלל שרץ: **כפן שנטמא בזמא אינו דין**
שאינו מרצה. שהרי כחו רע משל בעלים אלל שרץ ואמאי אמרי זקני
דרוס מרצה ביחיד מגו דמרצה בצבור: **טמא מה נמי.** יחיד טמא מת
נגמיו משלם קרבנותיו כלומר אם שילם פסחו לעזרה ושחטו וחוקו
ועליו פטור מלעשות פסח שני ואף על פי שלא יוכל ממנו
דקסברי אכילת פסחים לא מעכבת⁽⁸⁾ ומיהו לכתחילה אמר רחמנא⁽⁹⁾
נדחה לפסח שני וצבור עברי בטומאה הילכך כהן המזבח
דקרבן יחיד מותר שמרצה [בצבור] לכתחילה מרצה ביחיד דיעבד:
ובהקשר איש איש וגו' ועשה פסח חדרה השני. אלמא מידחי:
לפי

מחטין וזורקין עליו [ונח] ^מ חפטר היה מפסח וכה"ג במת בשביעי שלו
מאה וקשה לפירוש ר"ת כי היכי דלמר מכפרין במחמכפרים [למעטוי
מת ולא טמא שרץ ואי משום דלתי קל וחומר ומפיק מהיקישא

[illegible]

(א) סוטה טו: ירוש' סוטה פ"ב
ה"ב, (ג) לעיל יח: [וש"ק],
(ג) פסחים לו: בימות ע"ה,
(ד) ירוש' פסחים פ"ה ה"ד,
(ה) [פסחים סט. וש"ק], (ו) שם
ספ"ו, (ז) שם ע"ש, (ח) שם ע"ז,
(ט) שם סו: (י) ע' ב"ק צא.
וירוש' שם פ"ג, (יא) [לעיל
מנשה טו:], (יב) והוא רש"י
(יג) [וע"ש חו' חגיגה ד: ד"ס
מנשה], (יד) ועי' בחולופ.
גירסאות, (טו) לקמן כג:
(טז) פסחים ע"ז. ע' י"ק
בדיבור זה שהלחין:

שיטה מקובצת

[illegible][illegible][illegible]